

Но насреща ѝ изкочи рунтавия Черню и заджавка:

— Дай, дай, млинчето ми дай!

— Махай се от пътя ми! Ще си отвлечеш нещо! — извика сърдито котката и се допря до стобора. За да се брани по-добре, тя изпусна млинчето из устата си.

На стобора бе кацнала една стара врана. Тя наведе дългата си човка и погледна с едно око кучето и котката. Издебна ги, когато те се сбиха, впусна се, сграби млинчето и полетя с него над града.

— От лошо на по-лошо попаднах! Дали ще ме изяде това дългоносо чудовище? — мислеше си млинчето.

Изведнаж то усети, че пада надолу, като остави едно голямо парче от тялото си в устата на враната.

— Ах, колко е хубаво да летиш така! — си каза млинчето. Но изведнаж то цопна върху нещо меко.

— Господи, Боже мой! Ти ми прашаш млинче, — прошепна стария бедняк, който почиваше на пейката пред една къща. — Ето го: падна право на коленете ми.

Малкото млинче позна, че тоя старец беше сжщия бедняк, на когото слугинята даде късче корав хляб в кухнята.

— Цял ден обикалях от къща в къща, — продължаваше да си говори самичък бедняк, — вред миришеше на млинчета... Навред хората бяха сити и весели... ала никой не ми даде поне едно млинче за моето внуче.

— Дядо, яде ми се млинче!... Дай ми млинче! — ще ми каже моето внуче, когато се върна в къщи... И аз ще му подам млинчето...

Старца се усмихна радостно. Той ови млинчето в хартия и го скри в пазва до гърдите си. Млинчето слушаше, как до сами него нещо удряше тихо и отмерено: туп-туп... туп-туп! Стана му хубаво и топло... И то задрема сладко до сжрцето на бедния старец.

— Сега мога да умра, — мислеше си млинчето, когато заспиваше. — Моята смърт ще донесе радост за малкото внуче на тоя старец. И това добро сжрце,